

hans Venner. Det er derfor forstaaeligt, at han kan stille sig paa det Standpunkt, at han siger: vi staar overfor den Situation, at Forhandlingen snart vil være sluttet, og at han saa søger at give os et Raad. Men naar Ministeren siger, at der ikke er Tid, at Tiden er saa kort, kan jeg ikke forstaa det paa anden Maade, end at Ministeren ikke vil forhandle. S og for sig kom dette mig ikke overraskende; men jeg undrer mig kun over, at det bliver sagt saa freidigt og aabent, og jeg tror, det er rigtigt at konstatere det. Det er ingen Skade til, at det bliver saa klart som muligt, at Umuligheden af at naae tilbage til en ordnet Tilstand ligger i Regjeringens Ubillie imod at optage og gennemføre en virkelig Forhandling med Thinget. At fremkomme med Behreidelser derfor vilde være aldeles overskødigt. Jeg anser det overhovedet for ønskeligt ikke at spille Tiden med andre Betragtninger end dem, som ere absolut nødvendige for at gjøre Situationen klar, og naar Ministeren hjælper os saa godt, som han gjør, kan jeg spare saa mange Bemærkninger. Det er selvsølgelig Noget, vi alle maa beklage, at vi ikke komme tilbage til ordnede, lovlige, rolige Tilstande. Det er en Ting, som maaste i dette Dieblis ikke er ganske klar, for saa Mange, som den burde være, at en saadan fortlad ulovlig Tilstand eller Konfliktstilstand, for ikke at bruge noget Udtryk, der kan fremkalde en Diskussion, er uheldig ikke blot for de Formaal, som skulle realiseres, men for hele Folkets konstitutionelle Udvikling. Der er ingen Tvivl om, at noget Saadant sætter meget dybe Spor, skaber for Fremtiden overordentlig store Vanskeligheder paa ethvert Omraade og fremkalder en Demoralisation, man ikke kan litle Dinene for. Men det er ligeledes aldeles utvivlsomt, at det ligger i enhver Regjering's Magt, saaledes som Forholdene ere her, med en fredeelig Befolkning, som ikke griber til ulovlige Midler, at holde en saadan Konfliktstilstand borte, saa længe den selv vil, og jeg gjør særlig ogsaa opmærksom paa dette, fordi det til min Forbavselse gjentagne Gange er sagt af vore Modstandere som Noget, de gjorde sig til af, at de kunde blive ved at tage provisorisk, naar de ikke fik Bevillingen her, og at Folkethingets Nei ikke betød Noget. Jeg veed ikke, om den høitærende Minister selv har sagt det (Krigsministeren: Nei), ja jeg tror heller ikke paa slige Reserater, men Mange andre have rost og beundret ham, fordi han ikke er bange for at tage, ikke blot Seletøiet, men ogsaa hele Resten. Det er jo af den Slags Ting, man maaste nok kan imponere med i visse Kredse, dette

at sige, jeg har Magten, jeg har mit Politi, mine Gendarmer osv. Det kan naturligvis en Regjering eller et Regjeringsparti sige; men jeg kan ikke forstaa, at de kunne have nogen stor Fornøielse af det, thi det er jo en Ting, der er givet, at der er ingen lovgivende Forsamling, der med Magt kan hindre en Lovovertrædelse og med Magt gjøre sin Billie gjældende. En lovgivende Forsamling har kun det i sin Magt at forhindre, at en saadan Tilstand slaas fast som lovlig; men sætte sin Billie igjennem med Magt hverken vil eller kan den gjøre. Det forekommer mig derfor at være en temmelig billig Glæde, der kan ligge i denne Magtudfoldelse, men paa den anden Side synes jeg, det er en dyr Fornøielse at føre Folk og Land videre og videre ad en Vei, der kun kan medføre et komplet uheldigt, i høi Grad usundt — jeg vil ikke sige forgiftet, for ikke at bruge for stærkt et Udtryk — Forhold mellem de forskellige Klasser af Befolkningen. Dette kan ikke afgive den Grund, hvorpaa der burde bygges op, naar man virkelig vil bygge Noget op, og jeg tror, at der virkelig kan bygges Noget op her i Landet, jeg tror, de sociale Forhold derfor ere til Stede og ogsaa de politiske, men jeg tror ikke, det kan naas, naar man ikke slaar ind paa andre Veie og i det Hele fører en anden Politik end den, Regjeringen nu fører. Da der ikke er nogen Udsigt til en Forandring i Dieblisset, vil det være unødigt at komme langt ind derpaa, jeg har blot villet sige det og vil kun dertil føie, at naar det ærede Medlem fra Hjerteminde (M. Andersen) sagde, at Flertallet i 1885 havde valgt at komme ind paa den Konfliktvei, vi nu ere inde paa, da maa jeg bestemt modsig ham. Flertallet har ikke valgt det, Flertallet har ikke sluttet Rigsdagen, Flertallet har ikke nægtet Forhandling om en midlertidig Finantslov, Flertallet har ikke nægtet at forhandle i Sællesudvalg, og Flertallet har ikke Aaret efter nægtet at behandle indeværende Aars Finantslov. Baade i 1885, 1886 og nu have vi været villige til Forhandling og sagt det meget klart og tydeligt; det er Regjeringen, der har brudt af i 1885 og brudt af i Fjor i 1886, det maa det ærede Medlem ikke glemme. Jeg tror, at de ærede Medlemmer overse en Ting, nemlig at den Betragtning, Regjeringen opstillede i 1885, da den brød af, at det var nødvendigt at blive færdig til 1ste April, gjælder ikke mere; den gjælder ikke i Aar og den gjaldt heller ikke i Fjor. I Fjor har Regjeringen vist, at den har andre Veie, hvorigjennem den kan fortsætte Forhandlingen, naar den sætter Pris derpaa, idet den saa gjør det ved Hjælp af